

ta notis om vad som hände. Då plötsligt, ur dörren på ett stort hus mittemot kyrkogården, alldeles intill stadsmuren klev en man ut, som John kände igen. Men det var ingen som han kunde ropa till för att få hjälp. Det var riddar Anund Jonsson. Turligt nog tycktes inte herr Anund se John bland alla de tiggande barnen, upptagen som han var av att knäppa sitt bälte runt midjan. Han bara skrek till högen av ungar:

– ”Ur vägen ert pack”! Och ungarna började springa sin väg. De hade så bråttom att de sprang omkull John, som ramlade framlänges på den dammiga grusvägen. Och tur var det, för precis då gick riddaren förbi honom. Men i samma ögonblick hörde John en röst som han kände igen:

– ”Välkommen tillbaka snart herr Anund”!

Rösten tillhörde Åsa.

OCH JÄRTECKEN

John vände sig hastigt om och stirrade på den välbekanta flickan. Visst var det hon. Han skulle känna igen henne bland hur många människor som helst. Där stod hon, i bara en tunn underklänning, som han sett att flickorna och kvinnorna i Niclaus Goltsmits hus hade under kläderna, och som de behöll på när de skulle sova. Hon vinkade till riddaren ända till dess denne försvann runt hörnet och vände sig då för att gå in i huset igen.

– ”Åsa”! John kunde inte hjälpa att han ropade, och flickan stannade upp. Hon vände sig om och tittade förvånad på honom. Han reste sig och gick fram till henne. ”Åsa, vad gör du här”?

– ”Vem är han”? Hon tittade misstänksamt på honom.

– ”Men det är ju jag, John. Känner du inte igen mig? Och vad gör du här”?

Åsa tittade granskande på honom och skakade på huvudet.

– ”Jag har aldrig sett honom förut. Och hur vet han vem jag är? Och förresten tjänar jag här”.

Då slog det John, att hon naturligtvis inte kunde känna igen honom. Hon var ju en Åsa under medeltiden som naturligtvis aldrig hade träffat honom som var från framtiden. Hur skulle han nu förklara det här? Han tänkte intensivt, men kom inte på något. Till slut sa han bara:

– ”Jag kan inte förklara det, men du är faktiskt precis som en Åsa som jag känner. Och du... förlåt, hon ser precis likadan ut som henne också”.

Flickan framför henne stod och tittade fundersamt på honom, så sa hon:

– ”Det kanske är min dubbelgångare som han känner. Broder Petter Hörne i gråbrödraklostret säger att alla människor har en dubbelgångare. Men”... hon hejdade sig något innan hon fortsatte. ”Han verkar bekant på något sätt också. Fast jag aldrig har träffat honom. Hur kan det komma sig”?

Plötsligt avbröts de av någon som ropade från en av de övre våningarna på det stora huset som Åsa och herr Anund kommit från:

– ”Åsa, kom in nu. Ynglingen är för ung att ta in. Han får växa till sig något år”.

Flickan vände sig mot den som ropat och svarade:

– ”Jag kommer mor. Strax. Jag ska bara prata lite med honom”. Hon vände sig mot John och frågade: ”Jag känner inte igen honom, och han pratar lite underligt. Vem är han”?

Den här gången bestämde sig John för att berätta hur det verkligen låg till. Dels för att han bråkat med Blidecke och Laffrans för att han inte velat säga sanningen från början och dels för att det här ju faktiskt var Åsa. Även om det inte var 1900-tals Åsa.

– ”Jag heter John. Och Oden... jag menar Sankt Roodvenn har

skickat mig från framtiden hit för att utföra ett uppdrag”.

Om flickan varit skeptisk tidigare var det inget mot vad hon blev nu. Hur skulle hon kunna tro att en pojke i hennes egen ålder för det första var från framtiden, och för det andra hade varit i kontakt med ett riktigt helgon?

– ”Uppdrag”?

– ”Ja. Ett uppdrag. Och jag bor hos herr Niclaus Goltsmit här i staden. Som vet att jag kommer från framtiden. Och han som kom ut med dig... henne... för en stund sedan”...

– ”Herr Anund”?

– ...”Ja just det, herr Anund”.

– ”Vad är det med honom”?

– ”Han anklagar mig för att ha dödat en norrman. Oden Asslaxson. Fast jag inte har gjort det”.

Nu såg plötsligt Åsa ivrig ut. Så sa hon:

– ”Jag tycker inte om honom”. Plötsligt tycktes hennes tveksamhet vara som bortblåst. ”Han är så hårdhänt. Och så är han snål också. Aldrig får man en skärv* extra fast man måste göra så tråkiga saker med honom”.

– ”Tråkiga saker? Varför måste du... hon göra det med honom”?

John förstod inte vad Åsa hade med honom att göra.

– ”För att han betalar för att få äga mig”.

– ”Äga dig”? John förstod ännu mindre. ”Är du hans slav”?

– ”Det är klart jag inte är. Han bara betalar för en stunds lek i sängen”.

– ”Lek i sängen”? Det gick runt i huvudet på John, som inte fattade någonting. ”Varför vill han leka med dig i sängen”?

– ”Är han helt dum vad”? Åsa tittade på honom som om han var en idiot. ”Han vill ha mig som en man med sin hustru... som när man gör barn”.

Hakan föll ner på John, och förmodligen såg han ut som en

dum fisk som stod och gapade, men till slut hade han fattat det fullständigt otroliga.

– ”Menar du att han”?... Han kunde inte fullfölja meningen. Det blev en lång paus.

– ”Vad då, att han”? Åsa såg otålig ut. I samma stund ropade åter kvinnan från huset att hon skulle komma in, och åter vände sig flickan om och svarade, att hon strax skulle komma. Men i Johns huvud fick han inte ihop tankarna. Menade hon, att hon... att hon faktiskt var i säng med riddaren Anund Jonsson. Men hon var ju alldeles för ung. Till slut fick han fram:

– ”Men... du är ju alldeles för ung. Du är ju inte äldre än jag”.

– ”Vad då ung. Jag är faktiskt tillräckligt gammal för att arbeta här. Och mor arbetar här också. Så det så”! Åsa såg förnärad ut.

– ”Men... det är ju förbjudet”.

– ”Det är det inte alls det. Jag har åldern inne”. Hon vände sig om för att gå. ”Förresten har jag inte tid att tala med honom”.

– ”Men barn ska ju inte arbeta”. John tog tag i linnen för att få henne att stanna.

– ”Jaså? Och hur tror han att familjerna eller de ensamma barnen skulle kunna klara sig annars då? Och förresten är jag inte barn längre. Jag är giftasvuxen och förtjänar mina egna pengar, och då är jag vuxen”. Hon slet sig loss och började gå mot porten till det stora huset.

– ”Men kan du inte få något bättre arbete”?

Åsa stannade upp i porten och vände sig mot John.

– ”Och vad skulle vara bättre än det här? Roligt är det visserligen inte alltid, särskilt inte med sådan elaka karlar som riddar Anund. Men det finns inget annat arbete där jag skulle tjäna en bråkdel av vad jag tjänar här, och det är bra arbetstider och mycket ledighet. När vi inte måste spinna åt abbedissan som sköter fruntimmershuset förstås. Tycker han kanske att jag skulle

bli tiggare istället, eller tvätterska och slita ut mig och dö innan jag blivit 30 vintrar. Eller kanske han tycker att jag skulle tjäna piga för en skärv och ändå tvingas ta emot karlar i sängen – men utan ersättning då. Han måste ju vara dum”! Hon klev in innanför porten och slog igen den.

John stod ensam kvar på gatan.

Omtumlad började han sin vandring tillbaka ner i staden. Tankarna malde i hans huvud. Varför skulle den medeltida Åsa vara tvungen att vara på ett sådant ställe? Och så slog det honom vilken skillnad mot det förra mötet med henne, hos konung Erik Seger-säkre, där hon varit prinsessa. Han blev ledsen inombords över att hon arbetade där hon arbetade, vad hon än sa till honom.

John återvände samma väg som han kommit upp på Klinten och ville plötsligt inte gå här ensam längre. Tänk om tiggarpojkarna kom tillbaka och skulle försöka stjäla hans penningpung igen. Det var dumt av honom att springa ifrån Laffrans och Blidecke, och nu måste han själv försöka hitta tillbaka till herr Niclaus böningshus. Bäst var nog att ta vägen från hamnen, som han redan gått ett par gånger.

När han närmade sig den så verkade det vara stor uppståndelse där nere. Det var tjockt med människor som sökt sig ut genom portarna, och allt fler strömmade dit och vidare fram till strandkanten. John blev också nyfiken och trängde sig fram för att se vad det var. Runt honom var bestörta och skrämda människor och gång på gång hörde han orden ”järtecken”, ”guds straff” och ”kung Waldemar”.

När han kom fram och ut genom en av portarna i muren, så att han kunde se ut över havet, möttes han av en märklig syn. Långt därute syntes en stor eld som brann i en lång sträng utmed, men ovanför horisonten. John förstod genast vad det var, för han hade sett nå’t liknande när de varit på semester i Tunisien. Det var en

hägring. Men tydligen visade hägringen en skogsbrand nånstans, annars skulle det ju inte brinna så där. Men det förstod inte de skräckslagna människorna på stranden. De bara ordade om ofärd och olycka som skulle drabba Visby och dem själva.

Plötsligt kände han en hand dra honom i axeln. Bakom honom stod Blidecke och såg rädd ut.

– ”Vart tog han... du vägen”? Hon drog honom med sig ut ur folkmassan. ”Far blev jätterg på oss, över att vi tappat bort ha... dig”. Hon hade det inte så lätt att säga du till honom, det var tydligt. Men tydligen hade hans utbrott gjort ett visst intryck i alla fall. Hon fortsatte:

– ”Vill du inte vara snäll och följa med hem nu”? Han nickade och så började de gå.

När de återvände till det Goltsmitska huset möttes de i dörren av såväl herr Niclaus och Laffrans, och den förstnämnde var synnerligen arg på sina barn för att de tappat bort John. Nu ville han ha reda på varför det blivit så, och Laffrans förklarade:

– ”Men det var bara för att han försökte lura oss, och säga att han kom från framtiden”.

Men då tittade herr Niclaus först på John en lång stund, sedan på Laffrans och Blidecke innan han sa:

– ”Men det gör han ju”!

Häpna stod Laffrans och Blidecke, med gapande munnar och åsåg sin fader, som nu tog ett tag i axeln på John och drog honom med sig in i dagligstugan. När de gick in dit sa han till honom.

– ”Gör sig i ordning pojke. Vi två har ett möte med danske kung Waldemar Kristoffersson”!

AVFÄRD.

I kvällningen samma dag gjorde sig herr Niclaus och John i ord-